

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2004-2005

17 februari 2005

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR WONEN, STEDELIJK BELEID, INBURGERING EN GELIJKE KANSEN

Vraag om uitleg van de heer Tom Dehaene tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de samenwerkingsmogelijkheden tussen socialehuisvestingsmaatschappijen en vzw's die actief zijn op het vlak van (ouderen)zorg

Vraag om uitleg van mevrouw Hilde Crevits tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de aanbevelingen van de Nederlandstalige Vrouwenraad over gezinsvorming en gezinshereniging

Vraag om uitleg van mevrouw Cathy Berx tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de federale maatregelen voor huisvestingsplannen in een aantal Belgische steden

Vraag om uitleg van mevrouw Cathy Berx tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de afbakening van de zones voor positief grootstedelijk beleid en de rol hierin van de Vlaamse overheid

Vraag om uitleg van mevrouw Cathy Berx tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de realisatie van een goede sociale mix en spreiding van de sociale huisvesting

Vraag om uitleg van mevrouw Cathy Berx tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de rol van de integratiediensten en -centra bij de organisatie van het Offerfeest van de moslimgemeenschap

Vraag om uitleg van mevrouw Cathy Berx tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de uitbreiding van de categorieën vreemdelingen die verplicht zijn een inburgeringstraject te volgen

Commissie voor Wonen, Stedelijk Beleid, Inburgering en Gelijke Kansen

Dinsdag 17 februari 2005

Voorzitter: de heer Jan Penris

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 10.44 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Tom Dehaene tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de samenwerkingsmogelijkheden tussen socialehuisvestingsmaatschappijen en vzw's die actief zijn op het vlak van (ouderen)zorg

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Dehaene tot de heer Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de samenwerkingsmogelijkheden tussen socialehuisvestingsmaatschappijen en vzw's die actief zijn op het vlak van zorg en/of ouderenzorg.

De heer Dehaene heeft het woord.

De heer Tom Dehaene: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, vzw's die vandaag actief zijn in de ouderenzorg, en ook openbare besturen, kijken steeds vaker in de richting van huisvestingsmaatschappijen voor samenwerking. Ze stoten daar op praktische en juridische problemen.

Welke juridische mogelijkheden tot samenwerking zijn er? Hebt u daar al over nagedacht? Hebt u daartoe al plannen? Hoe kan deze samenwerking vorm en inhoud krijgen? Lopen er al samenwerkingsprojecten en hoe worden die geëvalueerd? Welke juridische en andere barrières voor deze samenwerking moeten eventueel nog worden overwonnen?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, mijnheer Dehaene, het uniforme socialehuurbesluit vormt de achtergrond voor deze samenwerking. Dat besluit geeft ons weinig mogelijkheden. De toewijzingen gebeuren op basis van het inkomen en van de chronologie van inschrijving. De samenwerking tussen Wonen en Welzijn wordt hier geregeld aangekaart. Er gebeuren al een aantal zaken. We hebben een denktank voor structureel overleg. We subsidiëren het platform Wonen voor Ouderen met 108.000 euro. Ik geloof in die samenwerking, we zijn bondgenoten, mijnheer Dehaene. Ik geloof dat u hier weinig tegenstanders zult vinden. Het lijkt me het meest zinvol om via concrete projecten te werken.

Wonen heeft vooral expertise in het bouwen en verhuren. Welzijn heeft expertise in begeleiding en zorgverlening. Die twee moeten we combineren. Enkele projecten bewijzen dat dit mogelijk is. Het nieuwe socialehuurbesluit moet daarom meer ruimte bieden de ruimte door meer lokale autonomie toe te laten.

Een van de obstakels is de aparte regelgeving. Aan de ene kant is er het uniform huurbesluit met een eigen subsidiëringssysteem en aan de andere kant gebeurt de subsidiëring door het Vlaams Fonds. Bij Welzijn geldt niet het inkomen of de volgorde van inschrijving voor een toewijzing, maar de zorgbehoefte. Daarom schiet die samenwerking niet echt op. Er bestaat overigens aan beide kanten veel argwaan. Wonen beweert dat die van Welzijn willen samenwerken om de factuur te kunnen doorsturen en omgekeerd staat Welzijn huiverig tegenover gezamenlijke projecten want ze willen absoluut geen bouwkosten betalen.

Op het terrein zien we dat samenwerkingsprojecten wonen-welzijn vaak verlopen via de zoge-

Keulen

naamde verhuring buiten het sociale huurstelsel. Dat is artikel 91 van de Vlaamse Wooncode. Dit is de verhuring buiten de regels van toewijzing en van huurprijbsbepaling. In de praktijk betekent het dat de SHM optreedt als bouwheer en de woongelegenheden verhuurt aan de welzijnsinstelling waarmee ze samenwerkt. Die verhuurt de woongelegenheden op haar beurt dan weer door aan de doelgroep waarvoor ze gebouwd werden. Op die manier kan de welzijnsinstelling autonoom beslissen over de toewijzing van de woningen, bijvoorbeeld volgens zorggraad van de mensen.

Voor projecten op het investeringsprogramma – daarmee zit ik weer bij Huisvesting – geeft de VHM hiervoor de toestemming op voorwaarde dat dergelijke projecten kostendekkend zijn voor de SHM's. De regeling is niet van toepassing voor projecten waarvoor projectsubsidie werd toegekend. Dat staat in de voorwaarden voor het SBR-programma. Voor deze projecten kan de SHM aan de VHM per woongelegenheden een afwijking op de wachtlijst vragen voor bepaalde gezinnen.

Dan zijn er de ADL-woningen, die zijn aangepast aan de activiteiten dagelijks leven binnen het sociale huurstelsel. ADL-woningen zijn aangepaste woningen die door de VHM, of een van haar erkende SHM's, worden gebouwd met financiële steun van de Vlaamse overheid. Het Vlaams Fonds erkent en subsidieert de diensten die aan huurders van deze woningen de nodige assistentie en begeleiding geven. Deze woningen worden verhuurd binnen het sociale huurstelsel.

De samenwerking gebeurt op Vlaams niveau via de denktank wonen-welzijn. De heer De Ridder, voorzitter van de raad van bestuur van de VHM, zit deze denktank voor. Die mensen vergaderen regelmatig en op structurele basis. In de denktank zetelen vertegenwoordigers van de welzijns- en de huisvestingssector. De denktank heeft in de afgelopen periode waardevol werk verricht rond de samenwerkingsmogelijkheden tussen de beide sectoren. Er zijn onder meer visienota's uitgewerkt rond het wonen van ouderen en over het wonen van personen met een handicap. In deze visienota's worden verschillende mogelijke samenwerkings-scenario's beschreven. De visienota's werden eind 2004 aan de leden van de commissie voor Wonen bezorgd.

Daarnaast werkt de afdeling Woonbeleid in overleg met de VHM een kader uit waarbinnen de plaats van bijzondere doelgroepen in de sociale huursector vorm zou kunnen worden gegeven. U hoort het goed, dat is voorwaardelijke wijs. Op die manier kunnen samenwerkingsprojecten op eenvormige wijze gerealiseerd worden.

Er loopt een mooi project in Limburg. Als deze commissie nog eens een werkbezoek wil plannen, is dit een goed idee. De heer Claessens van de Limburgse deputatie heeft samen met de socialehuisvestingsmaatschappijen een soort rollend fonds opgericht. De huisvestingssector subsidieert de nieuw te bouwen woningen voor 60 procent. Het resterende deel van 40 procent wordt door dat fonds gefinancierd. Dat geld dient voor de huisvesting van mensen met een aangeboren hersenafwijking. Het gaat om kandidaten die gedeeltelijk zelfstandig en zelfredzaam zijn maar nog enige begeleiding nodig hebben, onder meer op het vlak van wonen.

De samenwerking moet vertrekken vanuit een duidelijke taakafbakening en uitgaande van de respectievelijke kerntaken en deskundigheid van beide sectoren. In het algemeen kan de sociale woonsector zijn expertise inzake bouwdoSSIERS en beheer inbrengen, de welzijnssector neemt de zorg en de begeleiding op zich.

Er bestaan nu al op verschillende plaatsen samenwerkingsprojecten. Doorgaans betreft het aanleunflats die gebouwd worden in de onmiddellijke nabijheid van bestaande zorginstellingen. Meestal worden de woongelegenheden verhuurd buiten het sociale huurstelsel. Deze samenwerkingsprojecten worden niet op structurele wijze geëvalueerd. Het is een beetje vroeg om dat Claessens-project in Limburg al te beoordelen.

De verhuring en toewijzing van sociale woningen gebeurt volgens de regels van het socialehuurbesluit. De toewijzing gebeurt enkel op basis van inkomen en chronologie van inschrijving van de kandidaat-huurder. In de zorgsector verloopt de toewijzing niet op basis van inkomen, maar op basis van zorggraad. Dit bemoeilijkt de samenwerking in bepaalde gevallen.

De verhuring buiten het socialehuurstelsel biedt hierop een antwoord aangezien de toewijzing hier door de welzijnsactor kan gebeuren. Knelpunt dat

Keulen

hierbij gesignaleerd wordt, is dat de welzijnssector de 'verhuurdersrol' niet altijd wenst te vervullen. Een optimale taakverdeling waarbij de SHM bouwt en verhuurt en de welzijnsinstantie begeleidt en zorg biedt, is niet altijd mogelijk.

Momenteel wordt een nieuw socialehuurbesluit voorbereid. Het is nog te vroeg om al krachtlijnen te geven, maar we willen alleszins ruimte bieden voor lokaal maatwerk. Vanuit de lokale invalshoek kunnen dan samenwerkingsprojecten worden gerealiseerd.

De voorzitter: De heer Dehaene heeft het woord.

De heer Tom Dehaene: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik ben blij dat er al een aantal proefprojecten zijn. Iedereen heeft er belang bij dat er zo snel mogelijk een kader wordt gecreëerd terzake, zodat er duidelijkheid komt. Nu bestaat immers het risico dat er projecten worden opgestart zonder dat daar een lijst van wordt gemaakt, waardoor er een verschuiving zou optreden naar meer woongelegenheden die bij de zorgsector aanleunen. Persoonlijk vind ik dat niet erg, maar vanuit huisvestingsoogpunt kan dit een probleem vormen.

Ik begrijp ook dat het lokale initiatief wordt ondersteund. Uiteraard ben ik daar een voorstander van. Maar ook daar is het belangrijk dat lokale besturen weten dat er mogelijkheden zijn en wat de voorwaarden op korte en lange termijn zijn. U zegt dat ze kunnen inhuren aan kostprijs. Dat lijkt me niet meer dan normaal. Er is echter nood aan duidelijkheid. Ik hoop dat die er komt met het nieuwe huurbesluit. In afwachting daarvan wil ik vragen dat u duidelijkheid schept over de mogelijkheden, over het feit dat projecten kunnen worden ingediend. Eventueel kan er via de VHM worden beslist wat kan en niet kan.

Minister Marino Keulen: Ik ben het daar volledig mee eens. Vandaag wordt het initiatief vooral genomen door de zorginstellingen enerzijds en de huisvestingsmaatschappijen anderzijds. Ook in de toekomst zal het initiatief van die kant moeten komen. We moeten de barrières die vandaag bestaan, wegwerken. Dan heb ik het vooral over de wettelijke barrières. Vandaag stellen we ook vast dat, als men eenmaal samen aan projecten heeft

gewerkt, er ook een mentale barrière wegvalt. Er is immers vaak geen volledig vertrouwen, vooral dan wat het financiële aspect betreft. Ook vraagt men zich vaak af wat men zich op de hals haalt. Maar wanneer men dit in de praktijk doet, verloopt het vrij goed. De tijd zal hier onze voornaamste bondgenoot zijn. Ik wil terzake zeker communiceren. Maar dit is nog een jong fenomeen, dat in de instellingen zelf meer populariteit zal verwerven.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Hilde Crevits tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de aanbevelingen van de Nederlandstalige Vrouwenraad over gezinsvorming en gezinshereniging

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Crevits tot de heer Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de aanbevelingen van de Nederlandstalige Vrouwenraad over gezinsvorming en gezinshereniging.

Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, met mijn vraag wil ik een ruimer probleem aankaarten. De overheid besteedt jaarlijks veel geld aan studies inzake allerhande problemen. Allerlei organen doen aanbevelingen, maar daar blijft het soms bij. Ik vraag me soms af wat er met die studies gebeurt op het vlak van concreet beleidswerk. Bij mijn speurtocht ontdekte ik dat de Nederlandstalige Vrouwenraad op 20 april 2004 aanbevelingen heeft gedaan inzake gezinsvorming en gezinshereniging.

Dit is geen evidente zaak. Hij overstijgt uw bevoegdheid. Maar in uw beleidsnota verwijst u heel terecht naar de heikele status van vrouwen die via het mechanisme van de gezinshereniging naar België komen. U hebt het dan vooral over het feit dat die vrouwen vrijgesteld zijn van de verplichting een inburgeringscursus te volgen. De Vrouwenraad stelt het probleem nog scherper. Hij wijst erop dat die mensen vaak afhankelijk zijn van hun partner, weinig correct informatie krijgen over hun rechten en plichten, een gebrek aan kennis

Crevits

van onze taal vertonen en een gebrek aan ervaring hebben met onze Vlaamse administratieve overheden en met het rechtswezen. Hun sociaal netwerk is grotendeels weggevallen. Bovendien krijgen ze te maken met een land met complexe procedures en bevoegdheidsverdelingen. Dat maakt hun positie erg kwetsbaar.

Daarom beveelt de Vrouwenraad aan dat vrouwen en meisjes die naar België komen in het kader van gezinshereniging correct en begrijpelijk zouden worden geïnformeerd, dat hun rechtszekerheid en een beschermstatuut zouden worden geven en dat men zou komen tot een betere dienstverlening en coördinatie van het beleid. De raad formuleert daartoe een aantal heel concrete voorstellen, zoals de opmaak van een educatieve brochure over gezinshereniging en het opmaken van een doorverwijsgids en een sociale kaart met adressen van mogelijke hulpverlening voor gezinsherenigers. Daartoe zou gebruik worden gemaakt van de bestaande informatiemogelijkheden, onder meer het internet. De raad pleit eveneens voor het organiseren van een interministeriële conferentie met alle partners, zoals de federale overheid en de vertegenwoordigers van de diverse gewesten en de gemeenten en provincies.

Mijnheer de minister, werd er al een dergelijke conferentie gehouden? Werd er al iets gedaan met die aanbevelingen? Wordt er een concreet antwoord aan de Vrouwenraad geformuleerd? Hebt u terzake overleg gepleegd met uw federale collega's? Hoe wordt er eigenlijk omgesprongen met een dergelijke lijst van aanbevelingen? Bent u het eens met de voorstellen? Kunt u ze in overweging nemen? Hebt u reeds een zicht op de concrete uitvoering van de aanbevelingen? Tot op heden heb ik geen weet van mogelijke implementaties. Misschien kunt u duidelijkheid verschaffen terzake.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, fundamenteel is dat ook de Vrouwenraad inhoudelijk pleit voor het uitbreiden van de doelgroepen tot onder meer de gezinsvormers. Dat lijkt me prioritair. Dat heb ik steeds gesteld. Sommige mensen hebben me gewaarschuwd dat dit een heel moeilijke zaak zou worden, omwille van de internationale regelgeving en bilaterale akkoorden. De jurist van

mijn kabinet en mijn adjunct-kabinetschef hebben zich daarop toegelegd, en er blijken terzake wel mogelijkheden te zijn.

Gisteren heb ik, naar aanleiding van vragen over de seponering door de parketten van de dossiers van degenen die weigeren die cursussen te volgen, gezegd dat ik die uitbreiding van de doelgroepen zal voorleggen aan het parlement. Dat zal halverwege dit jaar gebeuren, zodat dat nieuwe inburgeringsdecreet in het najaar in werking kan treden.

Het is belangrijk dat de Vrouwenraad nu diezelfde boodschap heeft. Men ziet in dat inburgering niet de bedoeling heeft mensen te pesten. Integendeel, we willen net hun zelfredzaamheid vergroten. Deze mensen gaan hier hoe dan ook een toekomst uitbouwen en een gezin hebben. Ze gaan hier voor de rest van hun leven verblijven. Het is belangrijk dat ze via de inburgering actief kunnen deelnemen aan de samenleving. Ik ga daar zeker gevolg aan geven. Dit is zeer fundamenteel.

Het is inderdaad een domein waarvoor vele ministers en diverse overheden bevoegd zijn, als gevolg van onze complexe staatsstructuur. Dat blijkt bij elk probleem dat opduikt. De aanbevelingen van de raad gaan onder meer over rechtsbescherming, familierecht en hulp- en dienstverlening. Dat behoort tot de bevoegdheid over welzijn en de federale bevoegdheid inzake justitie. Wij zijn vooral verantwoordelijk voor het onthaalbeleid. Wij zullen de doelgroepen uitbreiden. Dan hebben we het niet alleen over de taallessen, maar ook over de lessen maatschappelijke oriëntatie, waarin wordt uiteengezet hoe onze samenleving in elkaar zit en materieel georganiseerd en gestructureerd is, maar ook wat de basiswaarden zijn.

De gelijkheid van mannen en vrouwen is zo'n basiswaarde die iedereen evident vindt. Maar hoe maken we dit dan concreet? Die gelijkheid betekent dat een vrouw in onze samenleving zelfstandig een carrière kan uitbouwen op de arbeidsmarkt, maar ook dat ze de volle verantwoordelijkheid kan opnemen voor een gezin en dus bijvoorbeeld een stem in het kapittel heeft wat de schoolkeuze van kinderen betreft. We zijn dus bezig met het aanpassen van dat soort dingen. Ik heb een commissie van wijzen opgericht die zich bezighoudt met die basiswaarden. Daarin zetelen mensen als Etienne Vermeersch, Marc Bossuyt, Ludo Abicht en nog andere mensen die op dat vlak onderlegd zijn.

Keulen

De vraag is dus hoe we dat dan concretiseren. Als we dat eenmaal hebben geconcretiseerd, zullen we dat door de administratie laten verwerken tot een handboek. Vandaag zijn er namelijk wel handboeken MO, maar die zijn overal verschillend. In dat handboek moet het niet alleen gaan over echte basiswaarden maar ook over meer praktische zaken als de werking van de VDAB en de RVA. Ik ga dat nu allemaal verder niet voorlezen, want dat staat hier in het lang en het breed uitgeschreven.

Met andere zaken die u aanhaalt, zoals sensibilisering en dergelijke, wil ik zeker en vast rekening houden. We moeten ook eens nagaan hoe we dat regelen. We kunnen daarbij misschien samenwerken, want als iedere minister zijn eigen communicatie op dat vlak voert, is het zelfs voor iemand die gewend is in onze samenleving te functioneren, vaak al heel moeilijk om door het bos de bomen te zien. De burger krijgt dan wel al die versnipperde informatie, maar het is veel beter om samen te werken, zodat er een globaal overzicht kan worden gegeven. We kunnen misschien ook het departement Welzijn daarbij betrekken en misschien ook de echte sleuteldepartementen Werkgelegenheid, Onderwijs en Huisvesting. Vandaag doen we ons werk via de onthaalbureaus en de Huizen van het Nederlands. De VDAB van zijn kant doet dan weer aan loopbaanbegeleiding en stippelt trajecten uit.

U had het over de aanbeveling van de Vrouwenraad om de schoonfamilie en de echtgenoten van de vrouwelijke gezinsherenigers te informeren en te sensibiliseren met betrekking tot het belang van het volgen van een inburgeringstraject. We houden daar zeker rekening mee. Momenteel zijn we het inburgeringstraject nog aan het vormgeven. We proberen daarbij om de voorwaarden te creëren om de aanbevelingen van de Vrouwenraad in de praktijk te realiseren. Inzake het analyseren van noden en de stappen die moeten worden gezet, is er alleszins een grote overeenstemming tussen wat de Vrouwenraad signaleert en wat het beleid, de minister in concreto, daarover in het verleden heeft gezegd.

De voorzitter: Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: Ik dank u voor uw antwoord, mijnheer de minister. Ik denk dat u mijn bezorgdheid deelt, in die zin dat het doel voorop

moet staan en dat we moeten proberen die kloven, enerzijds tussen de verschillende domeinen maar anderzijds ook tussen het Vlaamse en het federale niveau, te overbruggen. Daarom lijkt de aanbeveling om een interministeriële conferentie te organiseren mij zeer nuttig, omdat alle violen dan gelijkgestemd kunnen worden.

Verder hebt u terecht verwezen naar de commissie van wijzen. Misschien is het nuttig om daar ook een paar vrouwen in op te nemen. Of zetelt er al een vrouw in?

Minister Marino Keulen: Zeker wel, en meer dan een. Er is mevrouw Foblets, een specialiste op het gebied van internationaal recht en vreemdelingenrecht. Ze is trouwens niet enkel juriste maar ook filosofe, en heeft dus veel wetenschappelijke pijlen op haar boog. Verder zetelt in die commissie van wijzen ook mevrouw Charkaoui, coördinator van het Forum voor etnisch-culturele minderheden, en sociologe van vorming. Ook zij weet dus heel goed van wanten. Wat dat betreft moet ik me dus zelfs niet forceren, ik vind het evident dat er vrouwen in zitten, en ook vrouwen die zelf uit de allochtone doelgroep komen.

Mevrouw Hilde Crevits: Het is misschien belangrijk om ze dan niet te vergeten te vermelden, want ik had het anders begrepen. In elk geval dank ik u voor uw antwoord. Ik weet dat u nauw bij die problematiek betrokken bent. Ik hoop dat u dan ook heel nauwkeurig de aanbevelingen zult opvolgen. Ook voor de toekomst zou het misschien nuttig zijn om, als er een nieuwe lijst van aanbevelingen wordt gemaakt, de moeite te doen om daarover heel kort te communiceren en om ook vrij snel aan te geven welke elementen u zult meenemen en welke niet. Nu krijg ik namelijk soms de indruk dat de aanbevelingen wel worden gelezen, maar dat er verder eigenlijk niets mee wordt gedaan, terwijl u in uw antwoord nu het tegendeel bewijst.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

De vergadering wordt geschorst.

– *De vergadering wordt geschorst om 11.09 uur.*

– *De vergadering wordt hervat om 11.10 uur.*

Vraag om uitleg van mevrouw Cathy Berx tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de federale maatregelen voor huisvestingsplannen in een aantal Belgische steden

Vraag om uitleg van mevrouw Cathy Berx tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de afbakening van de zones voor positief grootstedelijk beleid en de rol hierin van de Vlaamse overheid

De voorzitter: Aan de orde zijn de samengevoegde vragen om uitleg van mevrouw Berx tot de heer Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de federale maatregelen voor huisvestingsplannen in een aantal Belgische steden, en over de afbakening van de zones voor positief grootstedelijk beleid en de rol hierin van de Vlaamse overheid.

Mevrouw Berx heeft het woord.

Mevrouw Cathy Berx: Mijnheer de minister, u bent bevoegd voor Wonen en Stedenbeleid, maar ook de federale overheid neemt nog heel wat initiatieven op dat vlak. Voor Wonen is het zo dat de federale overheid nog heel wat hefboomen heeft: fiscale maatregelen en de huurwetgeving. Het is niet mijn bedoeling om hier oppositie te voeren tegen het federale beleid, maar wel om te zien op welke manier er goede synergieën tot stand kunnen komen en in welke mate een federale maatregel eventueel intervenueert met het eigen beleid.

Een van de voorbeelden die ik wil geven, is het feit dat de federale ministerraad vorig jaar in Raversijde een aantal beslissingen heeft genomen, met name ook om in extra middelen te voorzien voor huisvestingsplannen in een aantal steden. Ik heb de bedragen bij me, maar u kent ze zelf ook, minister Arena heeft ze meegedeeld naar aanleiding van een vraag van mevrouw Lanjri. Het gaat om bijkomende budgetten voor maatregelen, dus naast de middelen voor fiscale maatregelen voor positieve actiezones in de grootsteden. Ze gaf in haar antwoord aan dat er een lijst zal worden opgesteld van steden die worden gekozen voor een huisvestingsplan. De federale overheid zal onderhandelen met de steden die reeds een stadscontract hebben. Ze stelde dat ze tegen 1 januari 2005 zo'n selectie zou maken van projecten. Ik heb het nagevraagd, maar

dat is nog steeds niet gebeurd. Dat wordt federaal wel verder opgevolgd.

Mijn punt is dat de keuze van de federale overheid voor bepaalde locaties en projecten zou kunnen interfereren met het Vlaamse beleid. In het regeerakkoord staat heel expliciet dat we kiezen voor een betere spreiding van inplanting van sociale huisvesting binnen steden en gemeenten en ook voor een goede sociale mix binnen de sociale huisvesting. Welnu, men moet ook zien in welke mate de gekozen projecten dat plan al dan niet kunnen dwarsbomen.

Ik wil er ook aan toevoegen dat het voeren van een coherent woon- en stedenbeleid natuurlijk vereist dat de bevoegdheden zo veel mogelijk bij één overheid komen te liggen, liefst dan nog de Vlaamse overheid. We hebben gisteren bij de bespreking van de beleidsnota's gehoord dat het ook kan gaan over de overheveling van bevoegdheden, niet per se van extra middelen.

Mijnheer de minister, ik zou u hierover de volgende vragen willen stellen. Werd er overleg gepleegd met de Vlaamse Regering over de criteria die worden gehanteerd voor de toekenning van deze middelen aan steden en projecten? Ik herhaal dat het over vrij grote bedragen gaat. Bent u van oordeel dat de selectie van projecten die zal gebeuren, zal stroken met die doelstellingen van het Vlaamse beleid? Is het ook de bedoeling om die maatregel te integreren in het eigen beleid? Met andere woorden: is er overleg met het kabinet van minister Dupont over de besteding van de middelen die ook federaal worden vastgelegd om te werken aan een huisvestingsbeleid vanuit de federale overheid?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mevrouw Berx, ik moet zeggen dat hierover geen gestructureerd overleg wordt gepleegd met de federale overheid. Het concept van dat federale grootstedenbeleid, waarin dat gedeelte Huisvesting vervat zit, is eigenlijk niet zo slecht. Ze vertrekken van een bottom-up-benadering, waarbij de lokale actoren voorstellen moeten doen. In de mate dat iemand aan de criteria voldoet, krijgt hij geld. Er wordt van bovenaf niets opgelegd. Dit streven wij ook na: de steden en gemeenten moeten zelf uit hun schulp kruipen. Ze moeten zelf voorstellen doen op maat van de plaatselijke noden. Dat is een goede benadering.

Keulen

Als minister van Wonen ben ik in de eerste plaats bevoegd voor sociale huisvesting. In Vlaanderen is dat slechts 6 procent van het totaal. Ik kan me vinden in de federale parameters, bijvoorbeeld het verhogen van het aantal kwalitatieve huurwoningen aangepast aan de huidige en toekomstige behoeften van de bewoners en het vergemakkelijken van eigendomsverwerving voor jongeren en gezinnen met een laag en middelhoog inkomen. Het zit in de natuur van de Vlaming om eigenaar te worden van een woning. Wie op pensioensleeftijd geen huur meer moet betalen, kan zich immers meer permitteren op andere vlakken. Nog een parameter is de versterking van het gemeentelijk beleid op het gebied van de bestrijding van huissjmelkerij, leegstand en ongezonde woningen. Ook met de integratie van achtergestelde groepen via toegang tot de sociale huisvesting zitten we op dezelfde golf- lengte. Zo wordt voorrang gegeven aan projecten die prioritair gericht zijn op achtergestelde buurten, achtergestelde doelgroepen en een sociale mix nastreven. Ze moeten passen in een geïntegreerde woon- en ontwikkelingsbenadering. De federale overheid streeft dus naar een multidisciplinaire aanpak. Woonbeleid is meer dan voorzien in een dak boven het hoofd. We moeten ook rekening houden met de economische en de sociale parameters. Ik denk aan een globaal concept.

In die zin passen de federale projecten dan ook binnen het Vlaams beleid. Dit neemt niet weg dat ik betreur dat de federale overheid hierover geen voorafgaand overleg heeft gepleegd met de gewestelijke overheden.

De projecten concentreren zich in vijf steden: Antwerpen, Gent, Oostende, Sint-Niklaas en Meechelen. Dat lijken me evidente keuzes. De steden moeten zelf de projecten voorstellen. Hiermee wordt aan een lokale behoefte voldaan. Naast huisvestingsbeleid gaat het hier ook om stedenbeleid. Vlaanderen werkt met convenants. De Vlaamse overheid stuurt het stedenbeleid. Ze verleent expertise aan de steden, experts kunnen zaken bijsturen. Dat is bij de federale overheid niet het geval. Op Vlaams niveau is dit meer een interactief gebeuren. Wij werken niet met vijf steden maar met dertien entiteiten: de twee grootsteden en de elf centrumsteden.

We ondervinden geen nadeel van het federale woonbeleid. Ik krijg daar geen klachten over van de steden. Meer overleg zou inderdaad niet slecht zijn.

Dit is een jonge materie. We zitten in de fase van concepten en voorstellen. De uitvoering zal op korte termijn volgen

De voorzitter: Mevrouw Berx heeft het woord.

Mevrouw Cathy Berx: Ik dank u voor uw antwoord, mijnheer de minister. Het blijft natuurlijk vreemd dat twee verschillende overheden zich met precies hetzelfde bezighouden. Zult u zelf initiatief nemen tot een overleg?

Minister Marino Keulen: Dat zullen we zeker doen. Minister Dupont is niet alleen verantwoordelijk voor het Grootstedenbeleid maar ook voor Sociale Integratie. Ik heb hem informeel ontmoet. Hij vindt overleg ook een zinvol idee.

Tot nu toe zijn er nog geen problemen. De lokale overheden zeggen natuurlijk niet neen tegen dit surplus. De benadering op zich is ook niet onge- zond. Ze vertrekt vanuit de lokale noden. De lokale autonomie speelt ten volle. De gehanteerde parameters zijn voor mij in orde, maar ze zijn vrij- blijvender. Wij voeren een meer interactief beleid, zonder de kijkende overheid te spelen, we spelen de bemiddelende en sturende overheid. Ik treed uw vraag naar coherentie uiteraard bij.

De voorzitter: Mevrouw Berx heeft het woord.

Mevrouw Cathy Berx: Ik wil hieraan graag mijn tweede vraag koppelen. In het Antwerpse zijn gebieden afgebakend waar fiscale stimuli gegeven worden, onder meer via de bevrozing van het kadastraal inkomen na renovatiewerken. Die afbakening is gebaseerd op studies van 1999. Daar zijn straten bij die helemaal niet kansarm zijn. De Grote Markt van Antwerpen valt bijvoorbeeld in zo'n gebied en die heeft helemaal geen nood aan fiscale stimuli.

Minister Dupont heeft een actualisering aangekondigd. Het zou toch wel nuttig zijn dat de federale en de Vlaamse overheid elkaar consulteren en een manier afspreken om de middelen maximaal te laten renderen.

De voorzitter: De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz: Ik sluit me aan bij de vraagsteller. Het siert u, mijnheer de minister, dat u zo diplomatisch blijft over het federale stedenbeleid. Ik zou durven gewagen van een boeltje. Ik wik mijn woorden. De uitgangspunten zijn inderdaad positief, ik hoop dat we daarin een partnerschap kunnen vinden. Maar het Vlaamse beleid is veel doorzichtiger. Het federale beleid is gebaseerd op politieke deals. Het spijt me, maar de keuze voor Oostende is niet meer of minder dan een karikatuur. Dat is misschien voordelig voor Oostende, maar zeer vervelend voor andere steden.

Tegen die politieke achtergrond stelt u uw vragen zeer beleefd, mevrouw Berx. Ik zit niet in de federale oppositie, maar ik durf hier openlijk mijn mening te geven. Ik wil de vragen van mevrouw Berx onderstrepen. Het zou goed zijn als u zelf het initiatief tot overleg neemt, mijnheer de minister. Het zou zeer zinvol zijn om uw federale evenknie te bewegen tot een maximale afstemming van zijn beleid. Ik vind dat wij een ordentelijk, doordacht en goed bestuur leveren. Daar kan misschien inhoudelijk kritiek op komen, maar dat is voor later. We weten momenteel in elk geval waar we aan toe zijn, op federaal vlak kunnen we alleen maar spreken van een aanfluiting van het beleid.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, mevrouw Berx, de zeventien grootste Belgische stadsgewesten zijn afgebakend op basis van de volkstelling van 1991. Aan de hand van gemeenschappelijke indicatoren werden buurten met sociaal-economische en stedenbouwkundige problemen afgebakend. De huidige federale minister bevoegd voor Grootstedenbeleid, de heer Dupont, heeft recent aangekondigd dat de afbakening van de zones geactualiseerd zal worden door middel van een sociaal-geografisch onderzoek naar de probleebuurt in de grote steden van de drie gewesten. De looptijd van het onderzoek bedraagt één jaar, vanaf de ondertekening in oktober 2004.

Minister Dupont heeft twee rapporten besteld. Eén rapport betreft de statistische analyse van de probleebuurt en bevat een typologie en kaarten. Het tweede rapport betreft een permanent meetinstrument voor de toekomstige ontwikkeling van de stadswijken, een soort monitor dus, dat

een uitvoerige beschrijving bevat van het ontwikkelde instrument. In het onderzoek wordt gebruik gemaakt van gegevens die worden verzameld op nationaal, regionaal en stedelijk niveau, via de respectievelijke bestaande gegevensbanken en gesprekken ter plaatse.

Tevens wordt op basis van deze bevindingen overleg met de drie gewesten voorzien, waaraan ik dus zeker zal deelnemen. Maar laat ons eerst de resultaten van het onderzoek afwachten, die in oktober 2005 bekend zullen zijn.

Zoals eerder vermeld zijn de stadsgewesten reeds afgebakend. Het onderzoek naar actualisatie houdt juist in dat het consortium samen met de steden de te weerhouden indicatoren zal opmaken. Indien er gemeenten binnen de stadsgewesten zijn die zich hierin liever laten bijstaan door de VVSG, staat het hun vrij om dit aan de VVSG te vragen.

Aangezien het onderzoek gebeurt in samenwerking met de betrokken steden en gemeenten, zullen hun aanbevelingen logischerwijze gevolgd worden. Mochten er zich problemen voordoen, dan zal ik de noden van onze steden verdedigen op de geplande overlegmomenten.

We moeten dit zeker opvolgen. Ik heb begrepen dat ze hun beleid zelf willen bijsturen. Ik zal de VVSG wijzen op de rol die ze hierin kan spelen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Cathy Berx tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de realisatie van een goede sociale mix en spreiding van de sociale huisvesting

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Berx tot de heer Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de realisatie van een goede sociale mix en spreiding van de sociale huisvesting.

Mevrouw Berx heeft het woord.

Mevrouw Cathy Berx: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik heb onlangs een schrif-

Berx

telijke vraag geformuleerd over nieuwe sociale woningen. Waar zijn er gepland? Waar zijn er in aanbouw? Ik heb daar een overzicht van gekregen. Ik heb dit vergeleken met de kaarten in het jaarverslag van de VHM. Dat zijn zeer bruikbare kaarten. Uit die vergelijking blijkt dat steden en gemeenten die goed scoren inzake sociale woningen, ook nog eens nieuwe woningen plannen en bouwen. Ik heb alleen de provincie Antwerpen bekeken, u zult me dat vergeven. Ik heb veel witte vlekken ontdekt. Bovendien worden op diezelfde plaatsen evenmin stappen gezet om woonbehoeftestudies te maken – ik kan me niet voorstellen dat er geen behoefte bestaat – of andere initiatieven te nemen.

Het Vlaams stedenbeleid kiest voor leefbare diversiteit. Uw beleidsnota Stedenbeleid streeft naar een goede sociale mix, als middel om die leefbaarheid te garanderen. De Vlaamse Regering beoogt 'een betere spreiding van de inplanting van sociale huisvesting, over en binnen alle steden en gemeenten'. Ook in artikel 6, paragraaf 5 van het sociaalehuurbesluit wordt verwezen naar het nastreven van sociale vermenging.

Wat is volgens u de juiste definitie van een goede sociale mix, mijnheer de minister, zowel binnen een wijk als binnen de sociale huisvesting? De voorzitter heeft er al op gewezen dat er zoveel definities van een goede sociale mix zijn als dat er personen over nadenken. Dat gebeurt wel meer met complexe begrippen. Niettemin wil ik graag weten hoe u dit verder zult interpreteren en operationaliseren, mijnheer de minister. De samenlevingsproblemen vormen niet het monopolie van de SHM's. Ze kunnen te maken hebben met specifieke wijken en kunnen ook voorkomen op de privé-markt. Maar in de sociale huisvesting beschikt u over veel meer sturingsinstrumenten.

Dragen de geplande projecten of projecten in uitvoering van de socialehuisvestingsmaatschappijen bij tot een betere spreiding van de sociale huisvesting en de realisatie van deze sociale mix? Met welk instrument wilt u in de toekomst een betere spreiding van de sociale huisvesting bereiken? Zou het niet wenselijk zijn om binnen de stedelijke gebieden, rekening houdend met onder meer sociaal-economische gegevens, wijken af te bakenen waarin de realisatie van nieuwe sociale woningen wordt beperkt?

U hebt in uw antwoord op mijn schriftelijke vraag gezegd dat u veel belang hecht – terecht denk ik – aan de lokale autonomie. Vooral de lokale overheden moeten bepalen of er nood is aan sociale huisvesting. Misschien moeten we ons afvragen hoeveel bouwreserve er nog is, hoeveel grond de SHM's nog hebben en waar die ligt. Dan moeten we nagaan welke gemeenten bereid zijn om die gronden te laten aansnijden voor sociale projecten. Onwillige gemeenten of gemeenten die geen zin hebben om sociale woningen te realiseren, zullen wellicht geen stappen ondernemen. Volledig vertrouwen op de lokale autonomie is misschien te beperkt.

De voorzitter: De heer Dehaene heeft het woord.

De heer Tom Dehaene: Mijnheer de voorzitter, ik sluit me aan bij de vraagsteller, vanuit een landelijke invalshoek. Ik zie ook dat sommige gemeenten minder inspanningen doen dan andere om sociale huurwoningen te creëren op hun grondgebied. De gemeenten die wel actief zijn op dit vlak, worden maar liefst drie keer gestraft. Van de sociale woningen krijgen ze maar de helft van de onroerende voorheffing van een gewone woning. Hun inkomsten uit belastingen liggen lager want de huurders van sociale woningen hebben sowieso een lager inkomen. Bovendien zijn veel van die huurders potentiële OCMW-cliënten zodat de gemeenten er nog extra kosten bij krijgen.

Mijnheer de minister, bent u bereid om de gemeenten die meer investeren in sociale woningen, te stimuleren of belonen via het Gemeentefonds?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer Dehaene, ik zal met uw vraag starten. Het Gemeentefonds houdt nu al rekening met de aanwezigheid van sociale woningen en appartementen. Zo doen we al een correctie.

Mevrouw Berx, de definitie van sociale mix is inderdaad niet simpel. Ik zou zeggen: zoveel hoofden, zoveel zinnen. Ik kan geen uniforme definitie geven. Het begrip is erg plaats- en tijdsgebonden. Het heeft te maken met de gezinsgrootte, met de gezinssamenstelling, met inkomen, met rijk, minder rijk en zelfs heel arm, met jong en oud, met etniciteit. Heel wat factoren spelen een rol.

Keulen

Wat de spreiding en de locatie van sociale woonprojecten betreft, proberen we vooral uit te gaan van de lokale invalshoek. In het nieuwe socialehuurbesluit proberen we de rol van de lokale overheid als regisseur van het huisvestingsbeleid gestalte te geven. We stimuleren dat vandaag al in gemeenten waar er geen sociale woonprojecten zijn. Als privé-verkavelaars vandaag grote stukken grond willen aansnijden voor gemengde projecten, dan wordt hun gezegd dat daar ook in een bepaald percentage – 15 of 20 percent – sociale huisvesting moet worden voorzien. Dat werkt doeltreffender dan gemeenten op te leggen dat ze een bepaald percentage aan sociale woningen op hun grondgebied moeten hebben. Als de gemeenten dan zelf geen initiatief nemen, dan gebeurt er niets. De vastgoedsector is voor vele mensen vanzelfsprekend een eerbare broodwinning. Die mensen zijn daar vaak heel graag toe bereid. We hebben dit nu zelfs ook uitgebreid. Het kan nu ook via de sociale verhuurkantoren. In Vlaanderen zijn er momenteel nog slechts 13 gemeenten en steden waar er geen sociale woonprojecten zijn. Dat zijn er natuurlijk nog altijd 13 te veel. Maar er zijn 308 gemeenten. We moeten daaraan voortwerken. Dit kan een heel doeltreffend instrument zijn.

Wanneer de VHM vandaag voor ons vaststelt dat, in een bepaalde gemeente of stad, en zeker in een specifieke buurt, er al te veel sociale huurappartementen of huurwoningen zijn, dan geven we slechts toestemming voor een bouwproject als die huurwoningen worden omgevormd tot koopwoningen. Dat gebeurt reëel. Een voorbeeld is de Fortuinstraat in Oostende. Dat was een gunstig bevonden project dat, gezien de concentratie aan sociale huurwoningen in deze buurt, voor de VHM slechts kon plaatsvinden op voorwaarde dat er sociale koopwoningen zouden worden gerealiseerd in plaats van sociale huurwoningen. In de Brusselsepoortstraat in Gent waren er al 165 huurwoningen. Daar wou men nog eens 65 bij bouwen. Daartoe werd slechts groen licht gegeven op voorwaarde dat die huurwoningen koopwoningen zouden worden. In Hasselt werden er 65 huurwoningen gepland. Dat project is aangepast, zodat er uiteindelijk sprake was van 62 huurwoningen, 18 koopwoningen en 14 kavels, die dan konden worden verkocht aan jonge gezinnen die nog geen vastgoed hebben. Zo kon men de eigendomspijler versterken.

Vandaag gebeurt er dus al een en ander terzake. Dat is maatwerk, dat we via het nieuwe socialehuurbesluit zullen proberen te institutionaliseren. Ik verwijs naar de situatie in Mechelen, die ik ook vrij goed ken. Daar wil men best nog in sociale huisvesting investeren, maar daar Mechelen reeds een grote concentratie aan huurwoningen heeft, geeft men alleen nog maar toestemming voor koopprojecten.

Onlangs was ik nog in Antwerpen-Noord. Vlaanderen is daar bezig met een aantal koopprojecten. Dat levert diverse winstpunten op. Zo krijgen we jonge gezinnen met kinderen naar de stad. Zij willen er een toekomst uitbouwen. Ze worden eigenaar. Ze zullen dus ook kadastraal inkomen betalen. Meestal gaat het ook over mensen die een beroep hebben; anders kan men geen eigenaar worden. Deze mensen betalen dus ook belastingen. Zowel inzake huisvesting als inzake stedenbeleid en welzijnsbeleid in de ruime betekenis kunnen we dus heel positieve impulsen geven en heel positieve resultaten boeken op het terrein.

De voorzitter: Mevrouw Berx heeft het woord.

Mevrouw Cathy Berx: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord.

De sociale mix is inderdaad een relatief begrip, dat wijzigt naargelang tijd en ruimte. Maar als we die term willen blijven gebruiken, dan moet hij operationeel worden gemaakt. Er kan worden gedifferentieerd naargelang tijd en ruimte. Ik weet dat dit gebeurt, maar misschien moeten we dit nog iets preciezer definiëren.

U had het over die gemengde projecten. Hoe vrijblijvend of dwingend is dat? Kan geen enkele verkaveling plaatsvinden wanneer er geen bepaald percentage aan sociale woningen wordt voorbehouden? En sinds wanneer is dat van kracht? U verwees naar sociale verhuurkantoren. Kunnen ook socialehuisvestingsmaatschappijen via dat systeem aan gemengde projecten werken?

Minister Marino Keulen: Bij gemengde projecten gaat het initiatief uit van een privé-ontwikkelaar. Wie kan dat doen? Dat zijn de gekende actoren, zoals de stad, het OCMW, de socialehuisvestingsmaatschappij of een intercommunale. We hebben dit nu ook uitgebreid tot de sociale verhuurkantoren. Die panden worden dan in huur gegeven en

Keulen

verhuurd door de socialehuisvestingsmaatschappij of het OCMW.

Mevrouw Cathy Berx: Is dat vrijblijvend of verplicht?

Minister Marino Keulen: Het is in zekere zin verplicht. De gemachtigde ambtenaar van Ruimtelijke Ordening gaat dat bepalen, samen met de afdeling Woonbeleid van de provincie, dus de provinciale afdeling van Arohm. Dat is niet vrijblijvend. Het is geen signaal of advies.

In mijn gemeente zijn er heel weinig sociale woonprojecten, terwijl onze buurgemeente Maasmechelen er heel veel telt. Wij wonen net aan de grens. Er is ook een heel levendige vastgoedsector, in alle betekenissen. Als er op een bepaald ogenblik verkavelaars komen en de gemachtigde ambtenaar wil opleggen dat ze voor 35 percent sociale woonprojecten realiseren, dan doen ze niets. Daar wint niemand bij. Als we dan vragen aan die provinciale afdeling waarom men er die lat zo hoog legt, dan antwoorden ze dat er daar een inhaalbeweging moet worden doorgevoerd. Als men tracht die inhaalbeweging te doen op de rug van één of enkele initiatiefnemers, dan gaan die mensen zich onverzettelijk opstellen en beweegt er niets. Maar als ze eenmaal een percentage hebben afgesproken, dan is dat verplichtend en moet dat mee ingecalculeerd zijn, wil men ook een bouwvergunning kunnen krijgen en het project kunnen realiseren.

Mevrouw Cathy Berx: Sinds wanneer wordt dat beleid systematisch en daadwerkelijk toegepast? Doen alle gemachtigde ambtenaren dat?

Minister Marino Keulen: Ik weet niet wanneer men daarmee begonnen is. Dat speelt zich vooral af op het domein van de Ruimtelijke Ordening. Ik zit nu al 17 jaar in de lokale politiek. Deze praktijk bestaat al meerdere jaren. Ik weet dat er vaak heel veel discussie is tussen initiatiefnemers en de gemachtigde ambtenaar over dat percentage. We kunnen heel ambitieus zijn bij projecten, maar dan bestaat het risico dat er niets gebeurt. Door wat redelijkheid kan men een aantal dingen mogelijk maken op het terrein.

Mevrouw Cathy Berx: Als dit systematisch gebeurt, dan is het verbazingwekkend dat er nog niet

veel meer sociale woningen zijn. Maar ik zal dit nakijken.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Cathy Berx tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de rol van de integratiediensten en -centra bij de organisatie van het Offerfeest van de moslimgemeenschap

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Berx tot de heer Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de rol van de integratiediensten en -centra bij de organisatie van het Offerfeest van de moslimgemeenschap.

Mevrouw Berx heeft het woord.

Mevrouw Cathy Berx: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, op 21 januari vond het jaarlijkse Offerfeest van de moslimgemeenschap plaats. Ongeveer 120.000 moslims in Vlaanderen vierden dit feest in gezins- en familieverband. Wat is de taak en de rol geweest van de diverse integratiediensten en -centra met het oog op een goede organisatie ervan? Zijn daar al resultaten van bekend? Ik weet dat het nog kort dag is, maar kunt u daar al iets over zeggen? Die diensten en centra hebben immers een specifieke taak terzake.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, deze diensten hebben terzake hun rol vervuld en blijven dat ook doen. Wanneer er op bepaalde plaatsen onvoldoende slachtcapaciteit was, hebben ze mee gezocht naar een manier om die te vergroten. Ze hebben ook naar alternatieven gezocht, opdat het verbod op rituele thuisvlachtingen in de praktijk zou worden nageleefd. We hebben daar tot nu toe weinig klachten over gekregen. Het is een aanpak waarbij op tijd werd begonnen en goed werd gecommuniceerd via de media. De integratiediensten hebben ons daarbij geholpen. Ook de lokale overheden, namelijk die van steden en gemeenten, hebben terzake hun verantwoorde-

Keulen

lijkheid genomen. Daardoor is dat Offerfeest vrij goed verlopen.

In twee derde van de gemeenten met een integratiedienst was er nauw overleg tussen de integratiedienst, het gemeentebestuur en de moslimgemeenschap bij het organiseren van het lokale of regionale offerfeest.

De integratiecentra stimuleerden de regionale afstemming en het overleg tussen de verschillende gemeenten. Ze organiseerden het regionaal overleg tussen de verschillende gemeenten en andere betrokkenen over de organisatie van het Offerfeest. Ze hebben gezorgd voor een regionaal overzicht van de verschillende manieren waarop het Offerfeest wordt georganiseerd. Ze verzamelden knelpunten en stimuleerden de verdere uitwerking van beleidsmaatregelen. De integratiediensten en -centra hebben de moslimgemeenschappen ook gewezen op hun verantwoordelijkheid binnen de lokale en Vlaamse gemeenschap.

Overleg en regionale afstemming tussen de verschillende actoren komt de organisatie van het Offerfeest ten goede. Als het resultaat nu positief is, dan komt dat mee daardoor. Deze informatie werd doorgestuurd en gecentraliseerd bij het Vlaams Minderhedencentrum, die deze centra overkoepelt. Het VMC verzamelt die data en stelt ze ter beschikking aan ons en de steden, zodat dit mee in overweging kan worden genomen bij de organisatie van het volgende Offerfeest. Dat zou op 31 december plaatsvinden, maar dat is nog niet zeker. Die datum kan nogal variëren, zoals u weet. Met de kennis die we nu hebben, proberen we het volgende feest zo mogelijk nog beter te organiseren.

De voorzitter: Mevrouw Berx heeft het woord.

Mevrouw Cathy Berx: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. U verwijst naar een aantal beleidsmaatregelen die werden voorgesteld om een aantal problemen aan te pakken. Misschien ware het interessant om die maatregelen bekend te maken, zodat we daar een zicht op hebben.

Ik heb wel wat opgevangen over incidenten. Ik ga die nu niet opsommen, maar ik ben wel benieuwd naar die beleidsmaatregelen.

Minister Marino Keulen: Die vraag om informatie is overgemaakt aan de administratie Binnenlandse Aangelegenheden.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Cathy Berx tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de uitbreiding van de categorieën vreemdelingen die verplicht zijn een inburgeringstraject te volgen

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Berx tot de heer Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de uitbreiding van de categorieën vreemdelingen die verplicht zijn een inburgeringstraject te volgen.

Mevrouw Berx heeft het woord.

Mevrouw Cathy Berx: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, in Het Nieuwsblad van deze ochtend verklaarde u nogmaals van plan te zijn de categorieën van mensen die verplicht zijn om het inburgeringstraject te volgen, uit te breiden, meer specifiek tot de gezinsherenigers. Dat is terecht, ook gelet op het regeerakkoord. In oktober kondigde u aan daar onderzoek naar te zullen doen. Er zouden immers nog wat juridische twijfels bestaan. Ik heb toen gezegd dat ik niet zoveel juridische obstakels zie, zeker niet bij gezinshereniging met een Belg.

Mijnheer de minister, is dit onderzoek afgerond? Zo ja, wat zijn de resultaten ervan? Zo niet, wanneer zal het dan afgerond zijn? U hebt aangekondigd dat het decreet zal worden gewijzigd tegen het einde van het jaar, als ik me niet vergis via uitvoeringsbesluiten.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, mevrouw Berx, het onderzoek is momenteel nog niet afgerond. Toch is uw vraag niet voorbarig, want erg actueel. Ik verwijs naar de discussie gisteren in het parlement en alles wat er terzake in de media is verschenen. Het is mijn bedoeling net voor het zomerreces het nieuwe inburgeringsde-

Keulen

creet met de uitbreiding van de doelgroepen voor te leggen. Die uitbreiding zal letterlijk worden opgenomen zoals omschreven in het regeerakkoord. In het najaar zou dit in werking treden. Het onderzoek gebeurt door onze eigen mensen, vooral op het kabinet. Ook wordt er gebruik gemaakt van de aanwezige expertise in de administratie. Er is ook heel veel sprake van informele contacten met juristen, zoals de heer Lenaerts, rechter aan het Hof van Justitie in Luxemburg, om de mogelijke juridische obstakels te kunnen overwinnen. Iedereen zei me in het begin dat ik tegen een muur van internationale rechtsbepalingen en bilaterale verdragen aan zou lopen, maar ik ben hoopvol gestemd. Het is niet eenvoudig, maar deze obstakels zijn te overwinnen.

De voorzitter: Mevrouw Berx heeft het woord.

Mevrouw Cathy Berx: De wetenschap dat ook de heer Lenaerts een advies zal geven, stelt me totaal gerust.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 11.50 uur.*

HANDELINGEN

De handelingen zijn het woordelijk verslag van de plenaire vergaderingen en van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg.

Ze worden in twee edities uitgegeven:

- de eerste, met witte kaft, bevat de handelingen van de plenaire vergaderingen;
- de tweede, met witte kaft en met bovenaan links de letter C met een chronologisch volgnummer, de vermelding van de commissie met het volgnummer van de vergadering per commissie, bevat de handelingen van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg. Per commissie en per vergadering wordt een editie van de handelingen uitgegeven.

FIN : Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting
SFIN : Subcommissie voor Financiën en Begroting
BRU : Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand
BIN : Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Bestuurszaken, Institutionele en Bestuurlijke Hervorming en Decreetevaluatie
WON : Commissie voor Wonen, Stedelijk Beleid, Inburgering en Gelijke Kansen
BUI : Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Internationale Samenwerking en Toerisme
OND : Commissie voor Onderwijs, Vorming, Wetenschap en Innovatie
CUL : Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media
WEL : Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin
ECO : Commissie voor Economie, Werk en Sociale Economie
SWAP: Subcommissie voor Wapenhandel
LEE : Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed
SLAN: Subcommissie voor Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid
OPE : Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie

